

Hoe de hersenschudding van Eva ons veel mooie blogs bracht

Geplaatst op 28 mei 2020

Ken je collega's!

In de rubriek 'Ken je collega's!' vind je blogs en interviews waarin je kennis kunt maken met (toekomstige) collega's van de studenten [Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs®](#).

Een gesprek met de master blogger herself Eva van Zelm, projectleider van regels naar relaties bij Topaz. Al zegt ze zelf op LinkedIn dat ze na drie jaar nog steeds geen passende titel heeft gevonden. En ik meen laatst ook iets gelezen te hebben over betaalde dagbesteding. "Blijkbaar breng ik nog steeds meer op voor de organisatie dan dat ik per maand kost", aldus Eva. Wat is ze toch heerlijk bescheiden die meid. Eva is namelijk onbetaalbaar. Wat zij doet, kunnen niet veel mensen. Heeft u even? Verandergoeroe, blogger, projectleider (al heeft ze zelf een hekel aan dat woord), inspirator en coach (en vul me gerust aan).

18 mei, twee dagen voor mijn laatste werkdag bij Topaz

Een spontane oproep van collega Jolanda Been (zelf al eens lijdend voorwerp van Eva's blogs) op Twitter. Wanneer gaat iemand nu eens Eva van Zelm *zelf* interviewen voor een blog? Want hoe gaat het nu eigenlijk met haar? Impulsief als ik ben besluit ik daar direct op te reageren. Ik wil wel! Ik trek natuurlijk grote schoenen aan, dat besef ik me maar al te goed. Maar ik zie het als een mooi afscheidscadeautje voor deze fijne collega. Over twee dagen heb ik namelijk mijn laatste werkdag als communicatieadviseur bij Topaz. Dus wat kan mij het schelen, hier kan ik me geen buil meer aan vallen.

School met de bijbel

Wie de blogs van Eva allemaal heeft gelezen, weet ondertussen ook best wel iets van Eva. Ze blijft namelijk

altijd dicht bij haarzelf, schroomt niet om zichzelf grandioos op de hak te nemen en geeft ons sneak previews van haar leven thuis (ja ze heeft ook nog een leven buiten Topaz, TSSSS). Ze vertelt in geuren en kleuren hoe ze op haar buik naast de trampoline ligt om een jeu de boules balletje op te graven, terwijl haar zoontje Toni vrolijk doorspringt. We weten dat ze op een christelijke middelbare school heeft gezeten en de bijbel heeft bewaard. Ook hebben we gelezen dat ze vroeger gek was op het spelletje Masterminds.

Waterpokken

Eva en ik hebben kinderen in ongeveer dezelfde leeftijd. Zo'n drie jaar lang zagen we elkaar bijna wekelijks in Munnekewij voor de projectgroep 'Van regels naar relaties'. Of radicale rakkers zoals we onze WhatsApp groep hadden gedoopt. Meestal hadden we aan één blik genoeg om te beoordelen wie van ons tweeën de meest slapeloze nacht had gehad. Wallen tot onder onze kin. Geloof me, je wordt er niet knapper op als je 's nachts nauwelijks slaapt. En meestal ook niet gezelliger. Behalve Eva. Die hield de humor er altijd in. We begonnen de vergadering met een dagstart. Elk projectgroeplid vertelde even hoe zij (ja sorry alleen maar vrouwen) in haar vel zat die morgen. Heerlijk was dat. Even ongegeneerd klagen over dat verschrikkelijke kroost van wie we zo zielsveel houden (je krijgt er zoveel voor terug, echt waar). "Vier keer mijn bed uit geweest. Nee serieus? In bed geplast zeker? Ook nog waterpokken? Je meent het. En je zit hier gewoon weer. Respect hoor."

Pislucht

We kennen elkaar dus al een tijdje en dat praat altijd makkelijker. Als eerste wil ik toch een misverstand uit de weg ruimen naar aanleiding van haar meest recente blog over Martine Heruer. Eva betreurt daarin het feit dat ze nooit een vak heeft geleerd. Ho, wacht, stop de persen. Ze is toch afgestudeerd als fysiotherapeut? "Ja, dat klopt hoor", geeft Eva gelukkig gelijk toe. "Ik heb anderhalf jaar als fysiotherapeut gewerkt in een verpleeghuis. In een heel oud pand, dat je de pislucht niet meer uit de voegen kunt krijgen (...zo typisch Eva dit). Dit gaf me heel veel voldoening. Ik had ook zo veel lol met die mensen. Eigenlijk was ik een beetje de Jolanda Been van de fysiotherapie. Toch betrapte ik mezelf erop dat ik om 14.00 uur al op de klok begon te kijken. Dat vond ik geen goed teken. Geloof me, ik wil het vak van fysiotherapeut zeker niet afvallen, maar voor mij was het teveel van hetzelfde. Zo ben ik uiteindelijk beleidsadviseur geworden bij mijn vorige werkgever. Bij Topaz zit ik pas echt op mijn plek. Deze rol is me veel meer op het lijf geschreven."

In de etalage

Laten we even wat verder inzoomen op die rol van Eva. Eva is dus projectleider 'Van regels naar relaties' bij Topaz. Dit betekent dat we bij Topaz heel kritisch kijken naar wat we doen, hoe we het doen en vooral: waarom we het op deze manier doen. Zo zorgen we er voor dat we de goede dingen doen om de goede redenen, waarbij het steeds draait om: wat doet er toe voor de bewoners/cliënten, familie en medewerkers. Topaz was 1 van de 4 ambassadeursorganisaties. Dat betekent dat we een beetje in de etalage stonden en we de kennis en ervaring die we opdeden publiekelijk beschikbaar stelden. En in de etalage staan is Eva op het lijf geschreven. Vlogs, blogs, presentaties, congressen, interviews, filmpjes: Eva draait er haar hand niet voor om. Altijd met onversneden humor, zeg maar een nieuwe Claudia de Breij.

Corona en regels

Afgelopen februari hield de projectfinanciering op, maar daarmee stopte de beweging van regels naar relaties zeker niet. En dat betekent dat Eva ook nog lekker bij Topaz blijft. "Het is continu nodig om ons te blijven verbeteren en dingen te veranderen. Eigenlijk is het nooit klaar. Het netwerk van organisaties binnen radicale vernieuwing verpleeghuiszorg (25 stuks) gaat ook gewoon door. We zetten de samenwerking dus voort. En dat dit nuttig is, bleek wel tijdens de coronacrisis. Van de 25 organisaties doen er maar liefst 4 mee aan de landelijke pilot voor de aangepaste bezoeksregeling verpleeghuizen". Bij Topaz is dat Lakenhof in Leiden. Het thema van regels naar relaties is tijdens deze coronacrisis actueler dan ooit. Eva: "Regels spelen natuurlijk een belangrijke rol om het besmettingsgevaar voor bewoners en medewerkers te beperken. Maar het is toch de kunst om met elkaar in gesprek te blijven over wat nu belangrijk is op dit moment voor deze ene bewoner. Juist nu."

Beeldscherm

Dan wil ik het nog even hebben over de hersenschudding van Eva. Eind vorig jaar vloog Eva over de kop met haar mountainbike in de duinen. Dat was een flinke klap en met de gevolgen heeft ze nog steeds elke dag te dealen. Hoe is dat voor iemand zoals Eva, die graag op meerdere borden tegelijkertijd schaakt. "Het gaat steeds beter", zegt Eva. "Ik ben bijna helemaal hersteld. Soms gaat het nog met vallen en opstaan. Het is de kunst om steeds een beetje mijn grens te verleggen, maar niet zo ver dat het misgaat. Ken je dat gevoel dat je na 3 á 4 biertjes denkt: ik zou eigenlijk moeten stoppen. Het is genoeg geweest. Maar je zit zo lekker in je flow en gaat toch door. De volgende dag moet je dat bezuren. Zo werkt het bij mij ook qua werk. Eva is nu onder behandeling bij de hersenschuddingspolikliniek (mooi woord voor galgje) in Zeist. Ze krijgt daar allerlei testen om haar hersenfuncties te controleren. Bijvoorbeeld de snelheid van informatieverwerking. Laatst kwam uit een testuitslag dat deze heel gemiddeld was. "Dan zou je kunnen denken dat ik weer de oude ben", zegt Eva. Ik begin hard te lachen. Een gemiddelde snelheid van informatieverwerking bij Eva? No way! Ik ken niemand die sneller dan haar kan denken en reageren. Er is dus nog werk aan de winkel voor Eva.

Bloednieuwsgierig

"Het is een kwestie van trainen", zegt Eva. Werken met een beeldscherm is voor mij nu bijvoorbeeld extra intensief. Dat is het trouwens voor iedereen. Wist je dat je beeldscherm 60 keer per seconde ververscht? Jouw hersenen verwerken dit en dat kost echt enorm veel energie. Dat is een van de redenen waarom

beeldschermwerken zo dodelijk vermoeiend is. Zeker in deze coronatijden, waarin we alleen nog maar achter een scherm zitten. Zelfs als we vergaderen". Weer wat geleerd. Dat verklaart waarom ik me soms een uitgeknepen vaatdoek voel als ik drie uur via Teams heb zitten vergaderen. Maar goed de hersenschudding van Eva bracht wel iets moois teweeg. Namelijk de blogs #kijkjevanbinnenuit. Eva: "Ik dacht: shit ik moet iets doen. Maar ik kon helemaal niets doen. Ik zat thuis met Hanna en Toni (haar kinderen). Ik had me wel opgegeven om mee te werken in een noodhospitaal, maar dat ging 'm natuurlijk ook niet worden in mijn huidige toestand. Toen zei Lia tegen mij: "waarom ga je niet gewoon stukjes schrijven over je collega's tijdens deze coronacrisis, daar ben je goed in. Ik twijfelde eerlijk gezegd wel. Ik ben er niet bij, ik zit maar een beetje thuis en kan ik dan een beetje lollig gaan doen over de coronacrisis? Dat voelde in eerste instantie verkeerd. Maar ik was wel bloednieuwsgierig hoe het met iedereen gaat. Want hoe gaat het nu met Lia? Ik zie haar elke keer op haar vlog, haar kapsel is steeds weer een beetje langer. Wat houdt haar nu bezig als bestuurder, waar ligt ze wakker van? Dat was mijn motivatie om deze blogs te gaan schrijven. Iedereen is druk met zijn eigen ding tijdens deze coronacrisis, de blik keert bijna automatisch naar binnen. Maar laten we ook oog houden voor elkaar, wat speelt er bij iemand anders? Ik vind het echt een cadeautje om iemand de hemd van het lijf te vragen. En de reacties op mijn blogs zijn heel positief. Dat stimuleert me om er mee door te gaan."

Er wordt op de deur van mijn studeerkamer geklopt. Casper wil graag dat ik hem voorlees uit 'Drie spannende Sinterklaasverhalen'. Het is buiten hartje lente. Heerlijk relativerend, kinderen. Net als een hersenschudding trouwens.

Meer artikelen over de thema's met trefwoorden:

Thema's: [Vernieuwing onderwijs](#), [Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs®](#), [Ken je collega's!](#)